

Vitazstvo Srdca

MILOSRDENSTVO
V NAŠICH MISIÁCH

Rodina Panny Márie

2016 (V) / č. 112

„*Milosrdenstvo Božie
je našim štítom a našou pevnosťou.*“

Pápež František, 17. februára 2016

Obráť k nám svoje premilosrdné oči!

„Nech prídu všetci, ktorí sú v telesnej alebo duševnej núdzi!“
povedala Panna Mária v Amsterdame vizionárke Ide Peerdeman.
Ako dedičstvo po matke Ide sa túto úlohu snažíme naďalej plniť teraz my.
V roku 1996, presne pred dvadsiatimi rokmi, nás biskup Bomers povolal
do Svätyne Matky všetkých národov. Je to pre nás veľké privilegium,
keď traja naši kňazi spolu so siedmimi sestrami šiestich národností môžu byť
„strážcami“ navonok nepatrnej kaplnky, ktorá je však veľkým milostivým miestom
zjednocujúcim národy, miestom milosrdenstva, vnútorného uzdravenia a pokoja.

Co všetko si z jej kaplnky odnesú trpiace a sužované duše, to musíme celkom prenechať Matke všetkých národov. Tak to v lete 2015 zažila napr. aj sr. Mária Columba: „K stretnutiu s **mladou Nemkou Dörte** prišlo akoby náhodou počas mojej nedeľnejšej prechádzky v parku Beatrix. Športovo oblečená hľadela prázdny pohľadom na peň stromu. Keď som ju oslovila a ponúkla jej pomoc, reagovala, akoby bola úplne stratená: ‚Presne tak sa cítim, ako tento vyfátý strom, ako tento peň!‘ Potom mi porozprávala o svojom živote. Nepokrstená a ďaleko od akéhokoľvek kresťanského chápania, bez Boha a opory, ťažko poznačená životom. Má 8-ročného syna a malé bábätko. Jej holandský partner a otec jej detí ju teraz podviedol a nechal samotnú s deťmi tu v cudzine. Aby som mladú matku potešila, darovala som jej obrázok s modlitbou a porozprávala som jej o Panne Márii. Pozorne ma počúvala a potom povedala jednu jedinu vetu: ‚Áno, Mária ma oslovuje.‘ Nato som jej povedala, že tu neďaleko máme peknú kaplnku, kde si uctieваме Pannu Máriu ako Matku všetkých ľudí, a pozvala som ju: Zastavte sa tam niekedy. A naozaj, Dörte sa o tri dni objavila pri dverách. Zúfalá a uplakaná sa hneď ponáhľala k milostivému obrazu. Hovorila: ‚Prišla som, aby som načerpala materinskú silu.‘ Chvilku zostala ticho sedieť. Pri odchode ma pevne objala a rozhodne povedala: ‚Teraz o tom porozprávam svojmu synovi!‘ Keď si pri modlitbe spomeniem na Dörte, hneď ju zverím Panne Márii, pretože ona má veľa možností, aby bola mladej matke a jej synom nablízku a pomáhala im.“

Christoph, mladý Francúz z mesta Metz, sa zoznámil s Matkou všetkých národov na uliciach Amsterdamu, pretože tam dostal od nás obrázok s modlitbou; hneď si vypýtal aj druhý pre svojho priateľa. V krátkosti nám porozprával, ako sa zaplietol do sietí špiritizmu, ale choroba ho pomaly

viedla bližšie k Bohu a Márii. Na druhý deň sa Christoph zrazu objavil v našej kaplnke a porozprával nám, čo sa mu prihodilo hneď po tom, čo dostal od nás obrázok. Ako stovky turistov, aj on prechádzal cez rušné centrum mesta. Ale keď sa chystal zabočiť do Red Light District, do štvrte so zlou povestou, odrazu pocítil takú vnútornú ťažobu, akú predtým ešte nikdy nezažil. Zmenil teda svoje plány a nevrhol sa do víru nočného života. Jednoducho to nedokázal! Keď sme mu povedali, že to bola určite ochrana Matky všetkých národov, zamyslene nám prisvedčil.

Holandanka **Ninya Den Haan** (29 rokov) z provincie Zeeland býva v Amsterdame. Nie je síce pokrstená, ale od roku 2011 chodí pravidelne do Kaplnky Matky všetkých národov, dokonca aj na svätú omšu a často hovorí: „*Toto tu je mimoriadne miesto, kde nachádzam veľa pokoja a lásky a načerpám veľa novej sily. Panna Mária mi už veľakrát pomohla.*“ Na ceste z Modlitbového dňa v Düsseldorfe v roku 2016 späť do Holandska mala zvláštny zážitok so svojimi priateľmi: „Keď sme si dali krátku prestávku na benzínovej pumpke, stretli sme tri ženy s malým dievčatkom. Provokovali nás, ale ja som sa nimi nenechala vyviešť z miery a pokojne som im povedala, že sa práve vraciame z modlitbového dňa. Jedna zo žien s údivom poznamenala: ‚*To je ozaj pekné, všetka česť!*‘ Keďže som nemala pri sebe žiaden obrázok, celkom spontánne som jej podala kľúčenku s obrazom Matky všetkých národov na jednej strane a s obrazom milosrdného Ježiša na druhej. Prekvapene si kľúčenku zobrala, a keď som jej krátko vysvetlila, čo obraz znamená, dojatá a so slzami v očiach mi povedala: ‚*Už som si myslela, že mne už niet pomoci. Ale predsa mám ešte šancu...*‘ Philippe, náš šofér, mal pri sebe obrázky aj pre ďalšie dve ženy a dievča. Aj ony sa úprimne potešili. Nakoniec mi dokonca tá jedna, ktorej som darovala kľúčenku, dala svoju e-mailovú adresu. Poslala som jej informácie o Matke všetkých národov a dúfam, že sa čoskoro osobne zastaví aj v milostivej kaplnke.“

Shirley **Fong-Tin-Joen**, pôvodom z juhoamerického štátu **Surinam**, profesorka na strednej odbornej škole, kde sa venuje vzdelávaniu budúcich sekretárok, je dlhoročnou návštevníčkou Vrouwe – Matky. V rámci exkurzií sa skupiny jej žiačok často rozhodnú navštíviť aj Kaplnku Matky všetkých národov. Väčšina z týchto dievčat je po prvýkrát v katolíckom kostole, pretože viac ako polovica z nich má moslimský pôvod; iné sú protestantky alebo bez vierovyznania. Ak máme viac šťastia, niekedy nájdeme medzi nimi aj jednu alebo dve katolícke študentky. 16. novembra 2015 sme naozaj žasli, keď Shirley so svojimi pätnástimi žiačkami vstúpila do kaplnky počas našej populnejšej modlitby. Pestrá skupina dievčat chcela pri Matke všetkých národov zapáliť sviečku za obeť teroristického útoku v Paríži a – samozrejme – pozornosť hneď upútali moslimky v závojoch. Keď zotrvali asi 15 minút ticho pred milostivým obrazom a pri odchode jedno moslimské dievča povedalo: „*Ach, aké príjemné to bolo pomodliť sa tu,*“ nanovo sme si uvedomili, že Matka všetkých národov naozaj zjednocuje všetkých ľudí dobrej vôle.

Eugenie **Apaloo** zo západoafrického štátu **Togo** je veselou, jemnocitnou mladou ženou. Ďaleko od svojej rodiny a takmer bez prostriedkov tu v Holandsku žije sama a živí sa ako upratovačka. Jej život nie je ľahký a jednoduchý a možno práve tým, že je sama, vyhľadáva blízkosť Panny Márie v kaplnke kde ju navštevuje aj viackrát počas týždňa. V máji 2016 prišla k nej Panna Mária vo forme putovného obrazu na „návštevu“. O tom nám Eugenie, táto žena s detskou dušou, neskôr sama povedala: „Od toho dňa som sa vo svojom byte už necítila sama. Každé ráno som sa pomodlila ruženec, akoby som sa rozprávala s Pannou Máriou. Pred odchodom do roboty som jej povedala: ‚*Dovidenia, mama! Prosím, sprevádzaj ma po celý deň!*‘ A večer, hneď po príchode domov, som ju opäť pozdravila: ‚*Vďaka za tvoju prítomnosť počas tohto dňa! A keď si teraz ľahnem spať, prosím, buď pri mne aj v noci.*‘ Tento každodenný pekný zážitok mi v tom milostivom týždni priniesol do duše

taký pokoj, aký som nezažila nikdy predtým. Dokázala som Matke odovzdať všetky svoje problémy a bola som si istá, že moju modlitbu vypočuje.“

Casper Koekenbier z Holandska patrilo so svojimi rodičmi, dvoma staršími bratmi a mladšou sestrou do Evanjelickej cirkvi. Už ako mladý stratil záujem o vieru. Zmenilo sa to v ten deň, keď mu na podnikovej oslave niekto primiešal čosi do nápoja a on stratil vedomie. „V ten večer sa ma Boh celkom nečakane dotkol, pretože som vnútorne cítil, akoby sa ma pýtal: *„Prečo si ma opustil?“* Potom sa mi ukázala Panna Mária a ja si teraz s odstupom času myslím, že to bola Matka všetkých národov.“

Tento neobvyklý zážitok viedol Caspera k tomu, aby začal študovať protestantskú teológiu. Ale nenapĺňalo ho to, zostal stáť nad obrovskou hromadou nezodpovedaných otázok o Eucharistii, o Panne Márii a o Katolíckej cirkvi. „Mal som bezsenné noci. A okrem toho som musel stále myslieť na tú otázku: *„Prečo si ma opustil?“* Naozaj som opustil Boha?“

Nakoniec začal Casper študovať na teologickom inštitúte v Tiltenbergu, kde sa po prvýkrát dozvedel o Kaplnke Matky všetkých národov. „Raz večer, keď sa modlitbová skupina mojich rovesníkov zišla na svätej omši a ruženci, išiel som s nimi. Nervózne som si sadol vzadu do lavice. Ale počas svätej omše, keď kňaz pozdvihol hostiu a povedal: *„Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta,“* som zrazu pochopil: *„Je to ON! To je Ježiš Kristus! Tu som doma!“*

Bolo to však zložitá a ťažká cesta, ak som sa chcel stať katolíkom. Moja protestantská rodina, ktorá nebola pozitívne naladená voči Katolíckej cirkvi, nebola nadšená ani z toho, ako som sa rozhodol. Dokonca cirkevní predstavení mojich príbuzných vyzvali, aby so mnou prerušili kontakty. Musel som sa vysťahovať z domu. No aj tak som zostal pri svojom rozhodnutí konvertovať na katolícku vieru. Mojich rodičov, nútených prerušiť so mnou všetky vzťahy, to podnietilo k hlbšiemu zamysleniu. Pomaly začali chápať, že Katolícka cirkev nebola až taká zlá, ako sa im ju snažili vykresliť, a že Panna Mária nie je žiaden bôžik, ale oveľa viac je Matkou aj pre nich. Okrem toho videli, že som veľmi šťastný so svojou Simone – tiež konvertičkou. Spoznali sme sa v milostivej kaplnke a tam sme sa aj cirkevne zosobášili. Na moju veľkú radosť sa splnilo aj moje vrúcne želanie: po dlhej dobe vnútorného hľadania minulý rok konvertoval na katolícku vieru môj brat Mathijs a v Bazilike sv. Mikuláša prijal sviatosť birmovania. Koncom roka 2015 dokonca aj moji rodičia prestúpili do Katolíckej cirkvi.“

Vďaka svojej **indonézskej manželke Astrid** sa **Holandčan Richard Doornink**, odborník na počítače, stal pred svadbou katolíkom. Obaja prichádzajú každú nedeľu na svätú omšu a v marci 2016 mladá matka s vďakou napísala do Knihy pútnikov Matky všetkých národov: „Keď sme mali pútnický obraz u nás doma po prvýkrát, bolo to práve pred pôrodom nášho prvého dieťaťa. Veľmi som sa bála a myslela som si, že to nezvládnem. A tak sme sa – môj muž a ja – modlili každý večer novénu pred obrazom Matky všetkých národov. Presne na deviaty deň, len asi tri hodiny po prvých kontrakciách, prišiel na svet náš Christopher. Všetko prebehlo hladko a ja som pevne presvedčená, že Matka všetkých národov sa postarala o to, aby som zostala taká pokojná. Pri druhom dieťati som mala opäť veľký strach, opäť sme sa modlili novénu k Matke všetkých národov a prosili sme o dobrý pôrod, o rýchle zotavenie a o materské mlieko. Tentoraz sa po troch hodinách narodila naša Sofia. Rýchlo som sa zotavila a mala som aj dosť mlieka, aby som mohla dojčiť svoje dieťa. *Vrouwe* – Matka zariadila pre našu malú rodinku všetko naozaj perfektne!“

Skôr, než som ťa utvoril

v matkinom živote

Pred niekoľkými mesiacmi spoznala jedna z našich apoštolských sestier 34-ročného Brazílčana Rafaela Ferreiru de Brito, jeho manželku Lilian a ich syna Daniela.

Životný príbeh tohto veselého a hlboko veriaceho muža je akoby vystrihnutý z napínavého románu. Všetko, čo sa však v jeho živote stalo, je tragickou skutočnosťou, ktorá zároveň necháva vyniknúť víťazstvo milosrdnej lásky nebeského Otca.

*R*afael rozpráva: „Moja matka mala len 14 rokov, keď ma čakala. V podstate bola mojím o 11 rokov starším otcom skôr znásilnená ako milovaná. Po tomto sexuálnom zneužití bola veľmi zranená a svoje tehotenstvo tajila tak dlho, ako sa len dala. Keď sa otec dozvedel, že čaká dieťa, zmizol a už sa viac neukázal.“

14-ročná Ruth bola ešte len dieťaťom, no na svoj vek pôsobila veľmi zrelo. Tu, v brazílskom Barretose, kde vládla veľká chudoba, musela tak ako všetky ostatné deti pracovať už od svojich ôsmich rokov. Rodičia patrili skôr z tradície ako z presvedčenia ku Svedkom Jehovovým a aj vďaka tomu v rodine platili určité náboženské zásady. Čakať dieťa v štrnástich rokoch sa nehodilo. To, že sa Ruth bála prezradiť svoje tajomstvo, bolo pochopiteľné. No nedalo sa skrývať donekonečna. Jej matka prijala túto novú situáciu celkom dobre a chcela stáť pri svojej dcére. No strýko, ktorý v rodine zastupoval úlohu zosnulého otca, sa s tým nevedel zmieriť. Tlačil neter k potratu. Aký strach a výčitky svedomia musela pretrpieť táto mladá matka! Svoje dieťa chcela priviesť na svet bez ohľadu na okolie a na pomery, v ktorých žila.

*J*edného dňa prišiel strýko domov opitý. Nedokázal svoj hnev udržať na uzde a rúčkou metly sa s krikom zahnal na mladú matku: „Keď sa ty nezbavíš toho decka, zbavím sa ho ja!“ Ťažko ranenú Ruth odviezli do nemocnice, kde ju postavili pred voľbu: Zachrániť matku, alebo dieťa?! Ruth sa bez váhania rozhodla v prospech svojho dieťaťa; bola presvedčená, že jej vlastný život je už tak či tak zničený. 4. marca 1983 prišiel na svet chlapec. V lone svojej matky prežil iba 5 mesiacov a 29 dní. Lekár mu dával na prežitie iba tri dni, a aj to ako maximálnu šancu. Preto sa istá rehoľná sestra spýtala zomierajúcej matky, či by mohla dieťa pokrstiť. „Je mi jedno, čo s ním urobíte, len nech prežije,“ znela jej odpoveď. Niekoľkými kvapkami svätej vody pokrstila sestra dieťa, ktoré sa pôvodne malo volať Marc Aurelio, a dala mu meno Rafael. Zasvätila ho mocnému anjelovi s prosbou, aby mu umožnil prežiť. Keďže nemohol byť prítomný žiaden krstný rodič, poverila touto úlohou samého archanjela Rafaela. Počas nasledujúcich šiestich mesiacov sa s láskou starala o toto dieťa v inkubátore. O 8 mesiacov už mohol malý Rafael prísť k svojej starej mame, keďže jeho mladá mama musela ešte podstúpiť ťažkú operáciu, ktorú na prekvapenie všetkých prežila. Keď sa zotavila, začala opäť pracovať na bavlníkových plantážach.

Pohnuté detstvo

Rafael vyrastal u starej mamy. Keď mal tri roky, začala jeho ešte ani nie 18-ročná matka žiť s mužom, ktorý sa stal otcom jeho nevlastného brata Juana. V správnej predtuche si však stará mama chlapca ponechala, pretože už čoskoro sa ukázalo, že matkin nový partner je násilný a že tento vzťah nepotrvá dlho. Stará mama často rozprávala Rafaelovi o Svätom písme a vyučovala ho vo viere Svedkov Jehovových. Chlapec svoju náhradnú matku nadovšetko miloval. Vo všetkom ju napodobňoval, dokonca držal diétu pre diabetikov tak ako ona. Keď ťažko ochorela a krátko nato zomrela, utrpel ešte len 4-ročný Rafael ťažký šok. „Až na pohrebe som pochopil, že som starú mamu stratil. Dodnes mi chýba,“ rozpráva Rafael. Strýko Paolo, ktorý chcel chlapca zabiť ešte v matkinom lone, si ho vzal k sebe. „Bolo to zvláštne, vždy som mal pred týmto strýkom neuveriteľný strach. Cítil som sa previnilo, no nevedel som si vysvetliť prečo. Len pred niekoľkými rokmi mi matka porozprávala, čo sa stalo, keď ma čakala. Vtedy som ihneď pochopil, čím bol zaťažený môj vzťah k strýkovi Paolovi.“

Stará mama poprosila svoju dcéru Annu, sestru Rafaelovej matky Ruth, aby sa po jej smrti o Rafaela postarala. Anna mala už dve vlastné deti a hoci si jej muž Alcides zarábala na živobytie poctivou prácou ako obuvník, nestačilo to, aby uživil svoju rodinu. I napriek tomu spomína Rafael s radosťou na tieto roky: „Aj keď sme žili veľmi chudobne, bolo to najkrajšie obdobie môjho života, pretože v tejto rodine bolo veľa lásky.“ Hneď na začiatku ho strýko naučil nasledovné: „U nás je to takto: Keď niekto niečo má, podelí sa so všetkými.“ A vskutku neostalo len pri slovách. Väčšinou sa jedla ryža s fazuľou. Keď bolo k tomu aj vajíčko, rozdelili ho na päť rovnakých dielov, aby sa ušlo každému. Mäso skoro nikdy nejedli.

Ako osemročný sa stal Rafael najlepším zmrzlinárom na ulici. Peniaze, ktoré zarobil, dával svojej tete alebo za ne kúpil mleté mäso, čo bolo jeho najobľúbenejším jedlom. Keď po ôsmich rokoch z tejto rodiny odchádzal, teta Anna mu vrátila všetky zarobené peniaze so slovami: „To je odmena za tvoju prácu.“ Strýko Alcides sa stal pre Rafaela otcom, no chlapec predsa len túžil spoznať svojho vlastného otca. Keď sa v škole slávil Deň otcov a každé dieťa malo namaľovať obrázok pre toho svojho, pociťoval Rafael veľkú bolesť. V ten večer si prečítal v Knihe proroka Jeremiáša: „Skôr, než som ťa utvoril v matkinom živote, poznal som ťa, skôr, než si vyšiel z lona, zasvätil som ťa, za proroka pre pohanov som ťa ustanovil. ... Nehovor: ‚Mladučký som,‘ ... veď ja som s tebou, aby som ťa vyslobodil!“ (Jer 1,5-8) Tieto slová zasiahli 9-ročného chlapca priamo do srdca. Pomyslel si: „Keď ma Boh poznal ešte predtým, ako som sa narodil, potom je mojím otcom. A keď vraví: ‚Som s tebou,‘ musí ma predsa počuť, keď sa s ním rozprávam.“

Tak ako ostatné deti, namaľoval aj Rafael svojmu otcovi obrázok. Na obrázku bol autobus, v ktorom cestoval Rafael s mamou, otcom a bratom; bol to sen o zdravej rodine, sen, ktorý sníva každé dieťa. Kľačiac pri posteli sa modlil: „Bože môj, chcem, aby si sa so mnou rozprával tak ako s Jeremiášom, pretože ti chcem darovať svoj obrázok.“ V noci sa však nič nestalo. Ráno ležal obrázok ešte stále vedľa postele. Boh si ho nezobral a ani sa s Rafaelom neporozprával. Sklamanie bolo príliš veľké. „Pomyslel som si, že tento Boh je presne taký istý ako môj otec. Nerozpráva sa so mnou a vôbec mu na mne nezáleží. Už sa viac k nemu nebudem modliť!“ Rafael sa z rozhovoru strýka a tety náhodou dozvedel, že mama Ruth i s jeho nevlastným bratom už osem mesiacov žije na ulici a žobre, pretože sa o ňu nikto nevie postarať. Dotknutý bolesťou sa veľmi rozhneval: „Čo je to za Boha, že je voči človeku taký ľahostajný a dokonca necháva moju mamu úplne samu!“

Konečne rodina!

Rafael mal 12 rokov, keď si ho Ruth vzala k sebe. Vydala sa, a preto jeho nevlastnému bratovi i jemu mohla konečne ponúknuť domov. To, že jej muž Milton, s ktorým uzavrela sviatostné manželstvo v katolíckom kostole, bol v skutočnosti prezidentom a zároveň médiom afro-brazílskej sekty Macumba, pre ňu vôbec nič neznamenalo. Veď ju predsa zobral preč z ulice!

V tejto sekte zohráva dôležitú úlohu čarodejníctvo a fetiš. Takzvaní „synovia a dcéry svätých“ nadväzujú v tranze pod vedením kňaza alebo kňažky kontakt s predkami a inými duchmi, aby veriacim sprostredkovali ich rady. Nový otec sa o Rafaela skoro vôbec nestaral. Chlapec, ktorý čoskoro prišiel do puberty, nemal najlepších kamarátov. Miloval sex a alkohol. Už ako 14-ročný pravidelne bral drogy. „11. augusta 1998 sme slávili sviatok, ktorý trval tri dni. Pili sme, fajčili marihuanu, dali sme si extázu. Robili sme všetko možné, čo bolo nemorálne a čo sa pri takýchto príležitostiach väčšinou robí. Zrazu za mnou prišiel priateľ a povedal mi: ‚Počúvaj, dnes mám prvé sväté prijímanie. Skoro som naň zabudol. Musím ísť do kostola, inak ma mama prizabije. Prosím ťa, poď so mnou!‘“ Bolo viac než pochopiteľné, že s tým Rafael nechcel mať nič spoločné. Ešte nikdy predtým nevstúpil do katolíckeho kostola, no jeho kamarát nechcel ustúpiť. O chvíľu už sedel Rafael v poslednej kostolnej lavici, duchom neprítomný, pretože miešal alkohol s tabletkami extázy.

Zrazu počul slová čítania:

„Skôr, než som ťa utvoril v matkinom živote, poznal som ťa, ...“ Boli to presne tie isté slová, ktoré mu kedysi dodali odvahu ponúknuť Bohu svoj namaľovaný obraz. „Začal som plakať. Myslel som si, to sú určite tie drogy. Potom som však v duši celkom jasne počul hlas, ktorý mi vravel: ‚Si mojím synom. Tvoj darček som si nezobral, pretože TY si mojím darom. Túžim po tebe. Nechaj tento život a ži so mnou!‘ Cítil som vedľa seba prítomnosť muža, ktorý sa so mnou rozprával. Uvedomil som si, že som úplne triezvy.“

Po svätej omši Rafael porozprával kňazovi, čo práve zažil. Tento kňaz bol skúseným exorcistom, a preto rýchlo pochopil, že tu ide o veľkú milosť. Pozval Rafaela na katechézu a stretnutia, kde sa ľudia spoločne modlia. Mladík ponuku veľmi rád prijal. Zalúbil sa do všetkého, čo počul o viere, a po roku sa mu zdalo, že je už ozajstným katolíkom. Všetko sa to stalo práve v tom istom kostole, pred ktorým dlhé roky žobrala jeho matka.

Obrátenie nevlastného otca

Rafaelov nevlastný otec nemal veľkú radosť z chlapcovej zmeny. Cítil, že Rafael nosí domov energiu, ktorá sa stavala proti jeho „remeslu“ byť médiom. Bojovali spolu dva roky; nevlastnému synovi zakazoval chodiť do kostola. Keď chcel Rafael v jubilejnom roku 2000 putovať k svätej bráne a ísť na svätú omšu, jeho otčim sa tak nahneval, že ho celou silou udrel. Vtedy sa 17-ročný mladík zaprisahal: „Ešte raz to urobí a ja ho zabijem!“ Objednal si u priateľa zbraň a po omši si ju chcel vyzdvihnúť.

No všetko sa zrazu zmenilo. Zranený chlapec počul, ako sa z Matúšovho evanjelia čítalo: „Milujte svojich nepriateľov a modlite sa za tých, čo vás prenasledujú.“ (Mt 5,44) A vtedy akoby skamenel; Bohu však povedal: „Nedokážem mu odpustiť. Keď to odo mňa žiadaš, musíš mi pomôcť!“

*K*ed sa Rafael vrátil domov, nevlastný otec sedel v kresle opitý a niečo si šomral. Ešte nikdy predtým nepočul Rafael podobné slová z Miltonových úst: „*Si dobrý chlapec, odpustíš mi?*“ Bola teda vypočutá jeho modlitba? Rafael práve získal plnomocné odpustky! Vnútorne dojatý mu odpovedal: „*Mám ťa rád.*“ Potom položil Miltonovi ruku na plece a dal mu na čelo krížik; tak ako to videl u svojho kňaza. V tej chvíli jeho otčim akoby mŕtvy padol na zem. Rafael sa veľmi zľakol, ušiel do svojej izby a zamkol sa. Myslel si, že ho zabil.

Po nejakom čase ktosi zaklopal na dvere. S veľkým strachom otvoril. Stál tam nevlastný otec. Úplne zmenený. „*Čo si to so mnou len urobil?*“ spýtal sa ho. „*Neviem,*“ prišla váhajúca odpoveď. „*Zrazu som zbadal jasné svetlo a potom Ježiša,*“ vyznal Milton, ktorý bol úplne triezvy, bez jediného náznaku opitosti.

*O*baja boli ešte pod silným dojmom tejto milosti, keď sa začali spolu pokojne rozprávať. Dlhé hodiny svedčil Rafael svojmu nevlastnému otcovi o Ježišovi a potom sa ho spýtal: „*Kedy si bol naposledy na spovedi?*“ – „*Pred dvadsiatimi ôsmimi rokmi.*“ – „*Tak v tom prípade by bolo najlepšie, keby si na spoveď išiel teraz. Najskôr sa však musíš vzdať úlohy vodcu v sekte Macumba.*“ Otčim bol presvedčený, že nemá žiadne hriechy, a tak spoveď nepotrebuje. No po krátkom uvažovaní svoj názor zmenil. Termín spovede dohodli na štvrtú hodinu nasledujúceho dňa. Zároveň Milton napísal list, v ktorom sa vzdal svojho postavenia v sekte.

„*Polhodinu pred termínom spovede som ho našiel ležať v kúpeľni. Dostal infarkt a odpadol. Z posledných síl mi zašepkal: ‚Vďaka, vďaka Rafael.‘ Potom zomrel.*“

Misionár Božieho milosrdenstva

V tom čase, keď pracoval Rafael v kancelárii na obecnom úrade, počul o duchovných cvičeniach, ktoré mal viesť istý páter Antonello Cadeddu z Talianska. Rafael spolu so svojou prvou skutočnou priateľkou sa na nich zúčastnil a už o niekoľko týždňov nato navštívil novozaložené spoločenstvo Alleanza di Misericordia – Spolok milosrdenstva. Spoločenstvo založil páter Antonello a páter Enrico Porcu práve pred šiestimi mesiacmi v São Paulo. Jeho členovia sa starajú zvlášť o tých, ktorí žijú na ulici: o prostitútky, žobrákov, drogovovo závislých atď. Ohlasujú im evanjelium a pomáhajú po duchovnej i materiálnej stránke. Ich charizma vyviera z Pánovho milosrdného srdca. Chcú, aby ho zakúsil každý. Už pri prvej návšteve pocítil Rafael, že je na svojom mieste. „*Začal vo mne horieť oheň a túžba stať sa misionárom, žiť s chudobnými na ulici, aby som im mohol priniesť Ježiša. Nemal som ani len 17 rokov, keď som opustil svoju priateľku, mamu, prácu, aby som sa vrhol do dobrodružstva s Ježišom.*“ Po roku formácie išli všetci misionári domov: buď preto, aby sa zmierili s príbuznými, alebo aby im priniesli Ježišovu lásku. Rafaelova matka bola v tých dňoch u svojej sestry, ktorá potrebovala jej pomoc. A tak si Rafael pomyslel: „*Čo môžem urobiť? Som misionár, mohol by som zobrať nejakých žobrákov k nám domov, aby som ich poumýval a navaril im niečo výživné.*“ Prvý deň prišli z ulice piati chudobní. Rafaela naplňala jeho služba šťastím. Musel sa však postarať o to, aby sa jeho matka o ničom nedozvedela, pretože ona vôbec nesúhlasila s jeho voľbou stať sa misionárom. Nechcela stratiť svojho syna ešte raz.

*N*a druhý deň prijal Rafaelovu ponuku len jeden žobrák. Keď sa osprchoval a Rafael ho ostrihal, oholil a čosi mu navaril, začali sa zhovárať. „*Ja vlastne nie som žobrák, som povolaním murár,*“

vrazil neznámy. „Tulácky život sa mi jednoducho páči. Nechcel som sa nikdy viazať, hoci som mal niekoľko žien a stal som sa aj otcom jedného dieťaťa.“

Rafael chcel vedieť viac, no tento muž mu nevedel povedať nič bližšieho. Nevedel dokonca ani to, či je jeho dieťa chlapcom alebo dievčaťom. Rafael stále viac pozornejšie počúval, až kým sa nespýtal, či sa nepamätá na matku dieťaťa. „Ó, áno, mala len 14 rokov, v podstate bola ešte len dievčaťom.“ – „Prosím? Štrnásť rokov? Viete, ako sa volala?“ – „Samozrejme, Ruth.“ To zasiahlo Rafaela ako blesk. Zmizol do svojej izby. Nevedel, či sa má radovať, alebo hlasno kričať, či má objať tohto cudzinca, alebo sa na neho vrhnúť. To predsa nemohla byť pravda! Nakoniec vytiahol svoj občiansky preukaz a ukázal ho neznámemu. Stálo tam čierne na bielom: Ferreira de Brito, priezvisko jeho matky Ruth. Čerstvo umytý tulák zhrozene pozeral na Rafaela a rozplakal sa. Bol v šoku. A z mladého misionára vytryskla 18-ročná bolesť: „Vždy som čakal na to, že sa raz spolu zahráme s loptou, že budem mať otca, ktorý ma pozve na obed, s ktorým budem môcť zápasiť a ktorý ma bude počúvať. Ale ty si tu nikdy nebol!“

Nevedel svoje city ovládať. Kolísali medzi agresivitou a radosťou z toho, že našiel svojho otca. „Objali sme sa a povedal som mu, že ho už teraz nespustím z očí.“ Náročnú cestu odpustenia im obom pomohol prekonať istý kňaz. Po troch rokoch sa s Rafaelovým otcom dokázala stretnúť i jeho matka Ruth. Vykričala mu do tváre všetko to utrpenie, čo jej spôsobil. On len počúval a nakoniec povedal: „Máš pravdu.“ Táto pokora dala zranenej žene silu odpustiť mu: „Keď raz zomrieš, vedz, že som ti odpustila.“

*R*afael ďalej rozpráva: „13. mája 2012, na sviatok Panny Márie Fatimskej, odišiel môj otec do neba. Praskol mu žalúdočný vred. Jeho posledné slová boli: „Kde je Rafael? Musím ho vidieť. Povedz mu, že ho mám rád.“ Jeho syn práve prednášal na duchovných cvičeniach pre kňazov v Poľsku; pred tromi biskupmi a osemsto kňazmi. Tí na záver odslúžili svätú omšu za jeho otca, ktorý nežil ako kresťan, hoci veril v Boha, no neuveriteľným spôsobom mohol zažiť veľkosť Božieho milosrdenstva. Koncom toho istého roka Rafaelovi zavolali, že jeho strýko Paolo, ktorý chcel donútiť jeho mamu k potratu, dostal porážku. Celé mesiace sa o neho starala mama Ruth. Keďže sa jeho zdravotný stav zhoršil, musel ísť do nemocnice, kde v kóme ležal na jednotke intenzívnej starostlivosti. Navštívili ho všetci príbuzní a rozlúčili sa s ním. Chýbal už len Rafael. Z lásky k matke sa nakoniec prekonal. Našiel zomierajúceho strýka v bezvedomí. Keďže Paolo nebol pokrstený, neprišiel k nemu žiaden kňaz. Rafael sa mu prihovril: „Viem, že mi nemôžeš odpovedať, ale ma určite počuješ. Chcem ti povedať, že ti odpúšťam. Určite je toho veľa, za čo by si chcel poprosiť o odpustenie. Neboj sa ísť k Ježišovi! Nestretneš v ňom rozhnevaného sudcu. Sú Vianoce, preto stretneš Ježiša v podobe dieťaťa.“ Potom ho pokrstil. Len čo Rafael odišiel z izby, ťažko chorý strýko po desiatich minútach zomrel. On, ktorý nechcel dopriať Rafaelovi, aby žil, a chcel ho zabiť, dostal práve prostredníctvom neho tú najväčšiu pomoc pre večný život.

Stretnutie s Matkou všetkých národov

V roku 2008 sa Rafael zúčastnil na charizmatickom stretnutí v Amsterdame ako spíker a vydal svedectvo. Keď hľadal možnosť, aby tam mohol ísť na svätú omšu, prišiel akoby náhodou do Kaplnky Matky všetkých národov. Po svätej omši sa o Matke všetkých národov dozvedel viac. Keďže zvestovanie posolstva milosrdnej lásky všetkým národom a vnímanie Panny Márie ako zakladateľky spoločenstva patrí k charizme Rafaelovej komunity, toto stretnutie s Matkou všetkých národov bolo pre Rafaela a zakladateľov spoločenstva jasným potvrdením ich poslania: Cez Máriu ísť ku všetkým

národom. Hneď po návrate do Brazílie, rozdal Rafael tisíc obrázkov s modlitbou v portugálčine a dodnes je on sám hlboko spojený s Matkou všetkých národov.

Dve osobné otázky

Na záver jeho svedectva sme mu položili ešte dve otázky: „Keď ťa vidíme, ako sa správaš k svojmu synovi, ani sa nám nechce veriť, že si nikdy nemal dobrého otca. Ako je možné byť dobrým otcom bez osobnej skúsenosti?“

Rafael: „To dokáže každý, keď sa stretne s Pánom. Otcovskú lásku som zakúsil od viacerých osôb, ako bol napríklad môj strýko Alcides, obuvník, alebo neskôr páter Antonello. Boh nie je nespravodlivý.“

„Keď myslíš na svoju minulosť, na všetko utrpenie, ktoré si musel znášať, nie si smutný alebo dokonca na Boha nahnevaný, čo všetko na teba dopustil?“

Rafael: „Ó, nie, naučil som sa pozeráť na svoju minulosť s vďačnosťou, nevnímať ju ako záťaž, ale skôr ako dar. Nesmieme robiť zo seba obetných baránkov. Pán Ježiš je jediný pravý obetný Baránok. A keď raz stretneš Pána, začneš sa na svoj život pozeráť úplne inak. Nejde tu o psychológiu, ale o spiritualitu. Ježiš dáva všetkému zmysel, aj utrpeniu. Musíme zjednotiť naše rany s Pánovými ranami. Jeho kríž uzdravuje. Nikdy necítim smútok, ktorý by pochádzal z mojej minulosti. Keď nájdeš zmysel svojho života, potom všetko dostane svoj zmysel; tak dobré, ako aj zlé, pretože Boh je pri tebe v každej situácii.“

Rafael sa v Brazílii 4. augusta 2013 oženil s Lilian. Dnes žijú spoločne so svojím synom Danielom na Sardínii. Neďaleko mesta Cagliari otvorili dom, kde prijímajú mladých mužov, ktorí majú problémy s drogami, alkoholom a depresiami. Prostredníctvom modlitby, práce a bratského spoločenstva chcú ísť spolu s nimi cestou vnútorného i vonkajšieho uzdravenia. Rafael, ktorý popritom pracuje na doktoráte z teológie, organizuje modlitbové stretnutia pre ľudí všetkých vekových kategórií. Často ho pozývajú, aby svedčil o Ježišovi. Zároveň tak môže rôznym spôsobom druhým sprostredkovať Božie milosrdenstvo, ktoré on sám zakúsil vo vlastnom živote.

Božia predvídavosť

*K*ed nám bol v roku 1994 v obci Civitella del Tronto, ktoré má 200 obyvateľov a nachádza sa na východe stredného Talianska, ponúknutý starý kláštor, snažili sme sa z neho urobiť najprv obývateľný noviciát pre bratov našej Rodiny. Už o dva roky neskôr bol P. Aleandro Cervellini, kňaz nášho spoločenstva, vymenovaný miestnym biskupom za farára troch farností a k nim patriacich okolitých dedín. Najväčšou výzvou bolo vyriešiť dlhé roky pretrvávajúce konflikty medzi jednotlivými časťami obce. „*Dnes, po viac ako dvadsiatich rokoch, sa dá povedať, že medzi našimi farnosťami žijeme peknú jednotu,*“ konštatuje P. Aleandro.

Vo farnosti je vždy potrebné milosrdenstvo. A to nie iba v jubilejnom roku. Ale tento rok robí predsa všetkým dobre, pretože sa konkrétne snažíme o skutky milosrdenstva a predovšetkým aj o to, aby každý osobne intenzívnejšie prijal Božie milosrdenstvo cez sviatosti a získavaním jubilejných plnomocných odpustkov. „*Ako všade inde, aj v našej farnosti prišlo k viacerým bolestným situáciám, pretože niekto nespravodlivo hovoril zle o kňazovi alebo o Cirkvi,*“ hovorí P. Aleandro. „*Ale práve tieto osoby prosili neskôr o morálnu alebo finančnú pomoc. V čase ich núdze im Pán potom mohol preukázať svoje milosrdenstvo aj cez naše odpustenie a podporu. To sú nádherné momenty milosti, ktoré človek nedokáže urobiť sám zo seba. Takýmto spôsobom postupne budujeme Božie kráľovstvo.*“

*U*ž viackrát P. Aleandro a naše dve sestry z Rodiny Panny Márie, ktoré ho podporujú v jeho pastoračnej činnosti, mohli zakúsiť, ako nás Božie milosrdenstvo často obdaruje celkom ináč, než to očakávame. Pekným príkladom toho je rodina Ciampella. Už čoskoro po sobáši čakala Bruna prvé dieťa. No po pár týždňoch jej stanovili diagnózu: nádor na mozgu. P. Aleandro navštevoval rodinu, aby duchovne pomáhal členom rodiny v tomto ich strašnom šoku. Modlil sa za nich a s nimi: „*S veľkou dôverou sme prosili Pána, aby mladú matku uzdravil. Ale súčasne boli všetci pripravení celkom sa odovzdať do Božej vôle.*“ Emmanuel sa narodil zdravý, ale o krátky čas matka zomrela. Aj keď sa Marco zrazu nachádzal v dramatickej a pre neho nepochopiteľnej situácii sám so svojím novonarodeným synom, nemal v sebe žiaden vzdor proti Bohu. Bol ochotný nechať si pomôcť vo svojej bolesti a rád prijal duchovnú pomoc od pátra Aleandra. Krok za krokom silnela jeho viera v Božiu lásku, pretože zakúsil veľa pomoci. Rodičia a svokrovci robili, čo mohli, ale aj sesternica jeho ženy Marína, s ktorou boli úzko spriatelení už pred svadbou, prišla vždy, keď bola jej pomoc potrebná. Pomaly sa vyvíjal pekný a hlboký vzťah medzi ňou a Marcom, ale mladý vdovec si držal odstup, pretože si nevedel predstaviť žiadnu inú ženu na mieste svojej Bruny. Emmanuel, ktorý mal medzitým už štyri roky, cítil tento nevyslovený otcov strach. Preto mu povedal: „*Pohľadaj mi druhú mamu. Ale musí byť pekná.*“

Jedného dňa sa pýtal svojho otca, prečo sa neoženil s Marínou. Otec bol veľmi prekvapený, pretože on sám si lásku k Bruninej sesternici nepripúšťal. Ale napokon sa predsa len zobrali a narodilo sa im zdravé dievčatko. Spočiatku, po smrti mladej matky, sa Marco pýtal, kde ostalo v tejto ťažkej skúške Božie milosrdenstvo. Ale predsa bolo vždy tu, aj keď si toho nebol vedomý, pretože Boh vidí ďalej ako my. Cez utrpenie a obeť Bruninho života prišla do rodiny veľmi veľká milosť viery, akú by bez tejto skúšky nikdy neboli zakúsili. A okrem toho daroval Boh Emmanuelovi úžasnú novú matku, ktorá s veľkým jemnocitom zaujala miesto svojej sesternice. Áno, Boh nás často nevypočuje ihneď, alebo je to ináč, než si to my želáme, ale na konci je to vždy lepšie. Kiežby príklad tejto rodiny posilnil všetkých, ktorí sú v podobnej situácii, a kiežby im dal novú dôveru v Božiu lásku.

Objavila milosrdnú Božiu lásku

Ježiš, plný nežnej lásky, hľadá každú zblúdenú dušu. On sa nevnučuje, ale trpezlivo čaká, kým my ľudia prijmem ponuku jeho milosti. To zažívajú v rozličných situáciách aj misionári v Kláštore Božieho milosrdenstva v Nových Hradoch v Českej republike. Pani Dita Nováková bola jednou takou zblúdenou „ovečkou“. Prostredníctvom svojich detí hlbšie spoznala Boha a objavila šťastie, ktoré spočíva v živote s ním.

*D*ita má dnes 40 rokov. S bolesťou hľadá na svoje ťažké detstvo: „Pretože je moja matka alkoholička,“ rozpráva, „a každý z nás šiestich súrodencov má iného otca, musela som sa ja starať o mojich bratov a sestry. Bola som síce pokrstená, ale o viere som nevedela skoro nič.“

Napriek tomu chodievala Dita často do kostola porozprávať sa s Bohom, i keď sa vedela pomodliť len modlitbu Otčenáš. „Keď som spoznala môjho prvého manžela, myslela som si, že do môjho života prišlo šťastie.“ Žiaľ, veľmi rýchlo prišlo k rozvodu. Opäť sa zaľúbila a pár rokov prežila s Milanom v peknej rodinnej atmosfére. Jej dvaja synovia boli pre ňu slniečkami, pokiaľ rodinu nezahalili ťažké, tmavé mraky. Milan smrteľne ochorel a zomrel. „Zostala som so štvorročným a dvojročným synom sama a nedokázala som pochopiť, prečo mi Boh vzal tohto milovaného človeka. Bol to veľmi temný, smutný čas, v ktorom som veľa plakala a až po dlhých bojoch som sa opäť dokázala rozprávať s Bohom.“

Potom znovu prišlo svetlo do života plného utrpenia: nový druh, otec jej dcéry Anežky. Ale keď sa k nim nasťahoval brat jej manžela, život Dity začal byť natoľko ťažký a namáhavý, že ju fyzicky a psychicky vyčerpanú museli po čase odviezť do nemocnice. V tomto období ju navštevovali misionárky z Kláštora Božieho milosrdenstva a naučili ju modliť sa ruženec. „Touto modlitbou som naliehavo prosila Pannu Máriu o pomoc a zažila som jej láskavú starostlivosť jedinečným spôsobom: jedna známa sa postarala o moje deti, starosta pre nás našiel malý byt a kňazi so sestrami z kláštora ma duchovne a materiálne podporovali, takže môžem povedať, že cez týchto ľudí som zakúsila milosrdnú Božiu lásku.“

*O*dkedy Dita so svojimi deťmi býva v blízkosti Nových Hradov, prichádzajú deti do kláštora na detskú svätú omšu. Mame hneď od začiatku vždy doma rozprávali, čo počuli na kázni. „To boli moje prvé hodiny katechizmu,“ spomína si dnes Dita. Potom so záujmom začala sprevádzať svoje deti na nedeľnú svätú omšu. Zakaždým to bolo pre ňu bolestivé, keď nemohla prijať sväté prijímanie. Po mnohých rozhovoroch a modlitbách Dita pochopila, že pre všetkých členov rodiny by bolo lepšie, keby sa odlúčila od svojho druha – čo nakoniec aj urobila. Teraz konečne mohla po prvýkrát prijať sviatosť zmierenia. Bola veľmi nervózna, ale aj plná očakávania a deti ju povzbudzovali: „Mami, dnes je tvoj veľký deň. Ty to zvládneš.“ A tak aj bolo. „Radost, ktorú som zažila po svätej spovedi, nedokážem opísať,“ rozpráva Dita, akoby to bolo včera. „Plná šťastia som len plakala a plakala.“

Potom mohla po prvýkrát prijať Pána Ježiša vo svätom prijímaní. „Nenachádzam slová na vyjadrenie toho, čo pre mňa znamenajú tieto dve sviatosti. Odkedy ku mne prichádza Pán Ježiš, cítim vo svojej duši neopísateľné šťastie a veľký pokoj.“ Odvtedy sa Dita so svojimi deťmi doma modlí každý deň po raňajkách jeden desiatok z ruženca. Ostatné desiatky sa modlí na ceste do práce. K jej najkrajším

chvíľam patria nedel'né sväté omše a hodiny katechizmu, kde sa môže viac dozvedieť o Bohu a o viere. Všetkých, ktorí vo svojom živote pociťujú beznádej, chce uistiť: „Boh nás miluje. Dôverujte mu a zažijete jeho láskyplnú starostlivosť.“

Brána otvorená dokorán

S veľkou vďačnosťou sme prijali, že otec biskup Vlastimil Kročil vo *Svätom roku milosrdenstva* určil a sám slávnostne otvoril Bránu milosrdenstva v Kostole Panny Márie Útechy na Dobrej Vode v Diecéze České Budějovice. Kostol – zvnútra i zvonka zreštaurovaný – je stredobodom pútnického miesta známeho aj ako „juhočeské Lurdy“.

S úžasom sa tu stále častejšie stávame svedkami toho, ako na tomto malebne situovanom pútnickom mieste pútnici využívajú možnosť svätej spovede; pred každodennou svätou omšou alebo vždy 13. deň v mesiaci, na fatimský deň, keď veriaci čakajú v rade pred spovednicou.

Panna Mária sa naozaj stále viac a viac ukazuje ako útočisko hriešnikov a ako tá, ktorá môže poskytnúť útechu. Aj ne jeden zvedavý turista, unavený cyklista alebo milovník umenia, vlastne všetci, čo sa tu nakrátko zastavia a obdivujú nádherný barokový skvost, často sami skončia v spovednici.

Mnohých ľudí, ktorí sa celé desaťročia uzatvárali pred Božou milosťou, sa tu dotkla Panna Mária a oni potom ponorili svoje hriechy do Božieho milosrdenstva. Jeden z našich najvernejších pútnikov sem prednedávnom priviedol svojho najlepšieho priateľa, ktorý bol naposledy na spovedi pred vyše 30 rokmi. Nezriedka tu boli aj takí návštevníci, ktorí neboli na spovedi od svojho prvého svätého prijímania. Keď si na tomto pútnickom mieste počas tichej poklony uvedomia svoje hriechy, zvyčajne začnú plakať, porozprávajú nám o svojom, často ťažkom živote a niektorí z nich – neraz aj po niekoľkých desaťročiach – nájdu cestu do spovednice. To sú skutočne zázraky milosrdenstva. Práve takíto ľudia sa sem vždy radi vracajú. Len nedávno nám jedna pani povedala: „Kostol Panny Márie Útechy sa pre mňa stal miestom milosti s veľkým M.“

Slzy vnútorného dojatia vidno aj u zrelých mužov, ktorí nezávisle od seba hovoria to isté: „Tu sa nedá jednoducho nič robiť: len čo prekročím prah kostola, už sa mi tlačia slzy do očí.“ Dokonca to opätovne priťahuje do nášho nádherného mariánskeho kostola aj ezoterikov. Najčastejšie tam pred hlavným oltárom so svätostánkom a milostivým obrazom stoja napr. s rozopätými rukami, aby – ako to sami hovoria – „natankovali energiu, ktorá odtiaľ vychádza.“ A to je vlastne pravda!

Radi podarujeme pútnikom aj obrázky s modlitbou Matky všetkých národov a obrázok milosrdného Pána Ježiša. Aké pôsobivé účinky to má, vidíme aj na príbehu, ktorý porozprával nášmu P. Georgovi Josefovi dobrý priateľ pán Herbert Pöschl z Harbachu z oblasti Waldviertel. Býva neďaleko na rakúskej strane hraníc a pravidelne prichádza do Kostola Panny Márie Útechy.

„Všetko sa to začalo vyvolávaním duchov v kruhu priateľov. Chceli sme to len vyskúšať a ono to perfektne fungovalo. V 70. rokoch som začal používať kyvadlo a prúťik. Ako stavebnému dozorcovi mi to dobre poslúžilo pri hľadaní vodných žíl, šácht, vedení a káblov ... Čoskoro som sa stal široko-ďaleko známym a ľudia začali vyhľadávať moju pomoc. Ja som si myslel, že robím dobre.

Zrazu som však začal po nociach pociťovať vnútorné útoky a mával som strašné stavy strachu. Nahlas som vykrikoval, trpel som nespavosťou a každé ráno som bol ako dobitý. Bolo to až také zlé, že som sa nakoniec obával príchodu každej noci a vo dne som na stavbe už nevládal pracovať. Dokonca aj moja žena Edith mala problémy so spánkom, čo jasne súviselo s mojím stavom. Raz som mal v noci tiež nočnú moru, v ktorej som zápasil s diviakom. Bolo to také silné, že som zo strachu skákal po posteli. Vyčerpaná z takýchto nočných zážitkov mi moja žena viackrát povedala: *„Keď to takto pôjde ďalej, musím odísť zo spálne.“*

K keď Edith v roku 1993 po prvýkrát uvidela obraz milosrdného Pána Ježiša, hneď ju pritiahol Ježišov láskyplný pohľad. Zaraz išla do Nových Hradov, vtedy ešte do Kláštora servitov, aby si tento obraz zaobstarala. A ja som si istý: len ON mi pomohol! Od toho okamihu, ako sme v našej spálni nad manželskú posteľ zavesili „žiariaceho Krista“, útoky ihneď prestali a odvtedy mám pokoj. Táto hra so zlými duchmi bola predsa len na niečo dobrá. Cez toto utrpenie sa totiž moja viera veľmi prehĺbila, ale čo je dôležité, teraz sa s manželkou spolu modlíme. Keď sme sa dozvedeli, že isté dievča v našej dedine má podobné stavy a od strachu nahlas kričí, odporučili sme rodičom to, čo pomohlo aj mne. A naozaj, odkedy v izbe dievčata visí obraz milosrdného Pána Ježiša, vládne tam pokoj. Dievča opäť spí hlboko a tvrdo.“ Áno, veľa požehnaní a uzdravení prúdi od Panny Márie Útechy do celej krajiny a do duší. Deo gratias!

„Dôverujem Ti!“

Uprostred plodnej uruguajskej pampy leží naša misijná stanica Belén, t.j. Betlehem. Odkedy nás otec biskup Raúl Scarrone v roku 2003 pozval do svojej diecézy Florida, prinášať Božie milosrdenstvo tejto materiálne a duchovne chudobnej krajine sa stalo dôležitou črtou nášho pôsobenia.

*H*neď v prvom roku sme mohli rozširovať, pre mnohých ešte neznáme, poslanstvo Božieho milosrdenstva a sláviť sviatok Božieho milosrdenstva. V tento deň prišli stovky pútnikov a bočná kaplnka na pravej strane katedrály, kde bol umiestnený dva metre vysoký milostivý obraz, bola biskupom Scarronom slávnostne zasvätená milosrdnému Ježišovi. Odvtedy prešlo už 13 rokov a v tento deň Boh rozdáva ľuďom vždy veľké milosti. To sme my – traja kňazi, štyri sestry a naša novicka pochádzajúca z Uruguaja – mohli opäť zažiť v roku 2015.

Naša milá priateľka Agustina Tellechea vtedy prijala pozvanie a na slávnosti v Nedeľu Božieho milosrdenstva priniesla k oltáru celkom zvláštny obetný dar: svoju malú dcéru Máriu, ktorá sa len pred niekoľkými mesiacmi narodila – s Downovým syndrómom. Agustina bola veľmi dojatá, keď v náručí prinášala svoje dieťa k biskupovi Martínovi Scremini. Očividne milosť spôsobila vo vnútri tejto mladej mamy niečo zvláštne a dôležité, keďže jej po svätom prijímaní tiekli slzy po tvári. Po prvý raz dokázala Ježišovi a Panne Márii nanovo dôverovať, že aj v jej situácii je ukrytý plán milosrdenstva. Neskôr nám o tom Agustina a jej manžel Juan Manuel, veriaci a dobre situovaný manželský pár, ktorý žije so svojimi štyrmi deťmi v Montevideu, v hlavnom meste Uruguaja, napísali dojemné svedectvo, o ktoré sa chceme s Vami, milí čitatelia, podeliť.

Juan Manuel: „Už dvanásť rokov sme s Agustinou šťastne zosobášení. Keď sa moja žena v roku 2014 pripravovala na zasvätenie Panne Márii podľa sv. Ľudovíta Máriu Grigniona z Montfortu, rozhodol som sa aj ja konečne prijať birmovku, ktorú som tak dlho odkladal. V tomto čase sme sa dozvedeli krásnu správu, že sa nám narodí naše štvrté dieťa, malá Mária. Agustina prežívala veľmi šťastné tehotenstvo a celá rodina sa veľmi tešila. Keď sa však Mária 19. februára 2015 narodila s Downovým syndrómom, bol to obrovský šok. Plakali sme v hlbokoj bolesti, všetky naše plány a sny sa nám zdali prekazené a túto skutočnosť sme nedokázali prijať. Vyzeralo to, ako keby sme mali v rodine skôr pohreb, a nie narodenie dieťaťa. Ešte v nemocnici sme sa snažili napriek slzám dôverovať a odovzdať sa do rúk Panny Márie. Vždy, keď ma prepadla úzkosť a strach, opakoval som: *„Matka Mária, dôverujem ti!“* Až keď sa po niekoľkých dňoch Agustina s bábätkom vrátila z nemocnice domov, začal som chápať, že naša dcérka je novým životom, a nie trpkým koncom môjho sna. Božie plány niekedy nie sú také, aké ich chceme mať my.“

Agustina: „Boh krok za krokom premenil naše utrpenie na radosť, a to v miere našej dôvery a modlitby; tým, že sme Ježišovi jednoducho hovorili: *„Dôverujem ti!“* Často som prosila Pannu Máriu: *„Daj, aby som malú Máriu vnímala ako požehnanie, a nie ako kríž!“* Juan Manuel chodil často na poklonu. To ho upokojovalo. Aj ja som sa chodila klaňať, ale nie tak často ako môj manžel. Potom nadišla Nedela Božieho milosrdenstva a naša Mária mala byť obetným darom. Ona bola *„mojím darom dôvery“* Ježišovi. A som si istá, že počas tohto sviatku som mohla prijať duchovné plody Božieho milosrdenstva. Milosti, ktoré mi dali úplne novú dôveru v Ježiša a Pannu Máriu ako moju osobnú matku. Hlboko v sebe som pochopila, čo som pred Máriiným narodením ešte nedokázala chápať: že toto všetko patrí k Božiemu plánu dobroty a milosrdenstva.“

Juan Manuel: „Aj cez naše ostatné deti nám Boh udelil dôležitú lekciu. Keď sme im vysvetlili situáciu, ako je to s ich malou sestrou Máriou a jej Downovým syndrómom, že patrí k tým ľuďom, ktorí sa vyznačujú hlavne jednoduchosťou a dobrotou, náš najstarší syn Manuel veľmi pekne a pravdivo povedal: *„Potom si nemusíme robiť žiadne starosti. Keď Boh na jednej strane niečo zoberie, niekde inde to doplní. Mária dostala práve dar dobroty.“* Zobral malú do náručia, láskavo sa na ňu pozrel a pobožkal ju so slovami: *„Ach, Mária, mám ťa tak rád.“* A jeho 5-ročný brat Juan Cruz dodal: *„Ty si tá najkrajšia.“* Áno, naše deti nám boli vo svojej čistote často učiteľmi života a viery.“

Agustina: „Keď som raz, tri mesiace po narodení našej Márie, rozjímalá o modlitbe Otčenáš: *„Buď vôľa tvoja ako v nebi, tak i na zemi,“* pochopila som, že to bola Božia vôľa pre nás, aby Mária prišla do našej rodiny ako zvláštny dar jeho dobroty, aby sme sa naučili mnohým veciam, napríklad vedieť si vážiť jednoduchosť a čistotu srdca našej najmladšej dcéry. Tak sa premenila veľká bolesť na veľkú radosť, lebo zakusujeme, ako nás Mária učí pravej láske.“

Juan Manuel: „Dnes dokážem omnoho lepšie pochopiť trpiacich; aj tých, ktorí sú prekvapení, keď má život iné plány, než ako si to oni predstavovali. Dnes viem i to, že nakoniec dá Boh všetko na správne miesto v tom najlepšom čase. Niekedy to môže človeka veľa stáť, keď sa veci vyvíjajú inak, ako to očakávame, ale práve tak človek rastie ako osobnosť, manželský pár a rodina.“

Agustina: „Aj moja veriaca mama China, ktorá bola spočiatku kvôli Máriinmu postihnutiu hlboko otrasená a so slzami v očiach sa pýtala: *„Ako len mohla Panna Mária takéto niečo na nás dopustiť?“* teraz vidí všetko v inom svetle. Často hovorí: *„Tento poklad všetkým rozdáva lásku a je slniečkom celej rodiny. Zjednocuje nás a pre mňa sa Mária stala radosťou môjho života.“* Mária si skutočne získala naše srdcia a my sme sa do tohto malého anjelika zalúbili. Stačí jeden jej úsmev a každého z nás naplní radosť. Učí nás však aj byť trpezlivými a vedieť si vážiť každý jej malý pokrok.“

Posledná záchrana

*T*nú dojímavú udalosť nám vyrozprával otec biskup Scarrone pri jednej prechádzke po našej záhrade:

„Jednej žene, ktorá ochorela na rakovinu, lekári dávali už len 3 mesiace života. Keďže už dlhé roky žila ďaleko od viery a zmysel svojho života hľadala v New Age, tvrdošijne odmietala prijať sviatosť pomazania chorých. Tak som jej daroval aspoň CD ruženca Božieho milosrdenstva s peknými piesňami a s Ježišovými slovami plnými útechy. Na počudovanie všetkých rada počúvala toto CD každý deň. Onedlho nato sama od seba prosila: *„Môžem sa vyspovedať?“*

Tento zázrak dokázal v jej duši urobiť len Boh, Ježiš, ktorý v súvislosti s korunkou Božieho milosrdenstva prisľúbil svätej sestre Faustíne: *„Ktokoľvek sa ju bude modliť, dosiahne v hodine smrti veľké milosrdenstvo. Kňazi ju budú podávať hriešnikom ako poslednú záchranu. Hoci by bol hriešnik najzatvrdlivejší, ak sa len raz pomodlí túto korunku, dosiahne milosti z môjho nekonečného milosrdenstva.“* (Denníček sv. Faustíny č. 687)

Božia dobrota na Sibíri

*C*asto sme to práve my, ktorí sú obdarovaní, a tešíme sa, keď úplne neznámi ľudia z vlastného vnútorného podnetu nájdú cestu do kostola a prídu na svätú omšu. Nikto ich nenútil ... alebo predsa len – Božia milosť! Takéto nevšedné udalosti vždy potešia srdce misionára a posilnia ho vo viere, že našou prvou a najdôležitejšou úlohou je, aby sme tu boli prítomní v modlitbe a s láskou. Avšak v mnohých situáciách sme v misii bezmocní a často nemôžeme len tak z rukáva vysypať všeobecné riešenia a návrhy. Aj tu na Sibíri závisí všetko od toho, ako sa my necháme naplniť vykupujúcou a milosrdnou Božou láskou. A že je to naozaj rozhodujúce, o tom svedčí aj nasledujúca dramatická udalosť, ktorú zažil náš P. Rado zo Slovenska: „Keď som sa raz sám v našom farskom kostole v Talmenke modlil, vošiel dnu jeden asi 25-ročný podnapitý muž. Dimitrija, nazývaného Dima, som poznal veľmi dobre, pretože v dedine ho mnohí nenávideli. Len čo vošiel, hneď ma prosil: *„Pomôž mi!“* – *„Ako ti môžem pomôcť?“* spýtal som sa ho. *„Pomôž mi, aby som už nikoho nezabil,“* prosil úpenlivo. To ma prekvapilo, pretože som vedel, akú má povesť. Mladík už viackrát stál pred súdom pre vraždu a podpaľačstvo; obvinili ho, že podpálil viaceré domy, dokonca jeden aj v našom susedstve, kde zhoreli traja ľudia. Ale keďže Dimovi nemohli dokázať žiaden zločin, zakaždým ho prepustili. *„Porozprávam mu o Božom milosrdenstve,“* pomyslel som si. No sotva som s tým začal, ako blesk sa vrhol ku mne a zasyčal: *„A teraz ťa zabijem.“* Pritom si Dima strčil ruku do vrečka, akoby chcel z neho vytiahnuť nôž alebo pištoľ. Nemal som strach; nielen preto, že som statnej postavy, ale hlavne preto, že som cítil zvláštnu milosť, ktorá mi dala silu zostať celkom pokojným. V tom istom okamihu som dostal vnútorné vnuknutie: *„Požehnaj ho!“* A hneď som nad ním spravil veľký znak kríža a dal som mu svoje kňazské požehnanie: *„Žehnám ťa v mene Otca i Syna i Duchu Svätého.“* Na moje veľké prekvapenie Dima bezvládne klesol na zem, skrčil sa a vzlykal: *„To predtým, to som nepovedal ja, to som nebol ja!“* Veľmi ma to prekvapilo. Ledva sa tento sužovaný muž znova upokojil, narovnal sa a opäť sa mi začal vyhrážať: *„Zabijem ťa.“*

Ihneď som sa začal modliť *„Zdravas, Mária.“* Už pri týchto prvých dvoch slovách padol na kolená a

prosíkal: *„Odpusť mi! To som nebol ja! Odpusť mi!“* Nato som sa pred Oltárnou sviatosťou pevným hlasom pomodlil niekoľko desiatkov ruženca. Dima sa posadil ku mne a jeho pohľad bol teraz úplne zmenený, oveľa jasnejší. A celkom iným hlasom sa ma spýtal: *„Môžem prísť znova?“* Pritom mi pobožkal ruku.

Odvtedy sme *„dobrí priatelia“*. To znamená, keď ide so svojimi kamarátmi po ulici, už zďaleka ma zdraví, potom podíde ku mne a pobožká mi ruku. Toto všetko hovorím len preto, lebo práve vďaka tomuto nezvyčajnému oslobodeniu človeka od zlého som ja v sebe skutočne pocítil Božie zľutovanie, silu, ktorú by som nikdy sám zo seba nemal. Tak ako to vyjadril sv. Damián de Veuster:

„Bez Najsvätejšej Sviatosti by bol stav, v ktorom sa nachádzam, neznesiteľný.“ Tak mi Pán uprostred rozsiahlej Sibíri doslova hmatateľne ukázal, čo Panna Mária v cirkevne schválenom poslanstve v Akite predpovedala o ťažkých časoch: Na konci nám zostane len *„ruženec a znamenie, ktoré zanechal Syn.“*

Dve kôpky nešťastia, no celkom milé!

*P*red ôsmimi rokmi sme pri posviacke domov v dedinke Elovka v Talmenskom obvode objavili dve rodné sestry Máriu Widmannovú (80 rokov) a Annu Smirnovú (76 rokov). A nebudeme preháňať, keď povieme, že od tohto dňa do týchto dvoch biednych ľudských životov zvláštnym spôsobom vstúpilo Božie zľutovanie.

Pátra Alexandra vtedy niekto upozornil na tieto dve katolíčky nemeckého pôvodu, ktoré nemali žiaden vzťah k Cirkvi a ani nepraktizovali svoju vieru. Obe ženy v tomto čase postihlo zvláštne utrpenie, a preto náš príchod – prichádzali sme dvakrát do mesiaca – považovali za znamenie, že na nich Spasiteľ nezabudol a že sa nad nimi zľutoval. *„Bez reptania prijali obe svoju ťažkú situáciu,“* spomína si P. Alexander. *„Keď som im začal nosiť sväté prijímanie, myslel som si, že ich musím utešovať. No boli to vlastne ony, ktoré mi boli vždy útechou, keď som ich videl trpieť s takou oddanosťou.“* A trpeli skutočne veľa!

Mária Widmannová utrpela krátko predtým, ako nás spoznala, ťažkú porážku a odvtedy nemôže hovoriť ani chodiť. Preto celý deň sedí alebo leží na posteli. Jej muž, ktorý s ťažkou chorobou ženou nechcel žiť, dosť skoro opustil svoju kedysi usilovnú a nezištnú manželku. To bolo pre ňu veľmi ťažké. Mária mu mala čo odpúšťať a my sme presvedčení, že jej pritom najviac pomohol Pán v Eucharistii. Jej dcéra Irina nám prezradila, že jej matka už predpoludním, pekne oblečená, túžobne očakáva Pána Ježiša, aj keď vie, že kňaz spolu so sestrami príde až neskoro popoludní. Keď potom vstúpime do izby, Mária sa ihneď chopí ruženca a snaží sa modliť spolu s nami, aj keď vie sotva artikulovať. No najdojímavejší je Máriin vrúcny pohľad, keď sa pred svätým prijímaním ako dieťa pozerá na hostiu a sústredene počúva každé slovo kňaza.

*A*j Anna Smirnová, jej mladšia sestra, mohla pred ôsmimi rokmi zažiť, ako ju Boh v hlbokej núdzi podržal. Ako ťažko chorej na cukrovku jej museli amputovať obe nohy, takže môže iba sedieť na invalidnom vozíku a je vo všetkom odkázaná na pomoc druhých. Cukrovka jej medzičasom spôsobila takmer úplnú slepotu a okrem toho ju trápia aj prudké bolesti hlavy a chrbtice, no predovšetkým fantómové bolesti na amputovaných nohách. Časté pobyty v nemocnici Anne neprinášajú takmer žiadnu úľavu, dokonca sú pre ňu dodatočným trápením, pretože tamojšie nemocničné postele nie sú vhodné pre postihnutých. Prednedávnom zomrel Annin manžel. Staral sa o ňu skôr zle ako dobre a zaobchádzal s ňou veľmi necitlivo. Už počas jeho života sa Anna snažila svojmu mužovi opätovne odpúšťať a po jeho smrti je mimoriadne horlivá v modlitbe za spásu jeho duše.

Zavše sa zaňho modlila takmer nepretržite 24 hodín denne. „Boh mi pri tom pomáha,“ zverila sa nám. „Niekedy sa modlím deň aj noc. Pán ma utešuje a potom mi je ľahšie.“ Áno, Annino srdce je stále jemnejšie a citlivejšie a s pokojným svedomím môže povedať: „S Božou pomocou som mu všetko odpustila.“

Obzvlášť milou sa pre Annu stala Panna Mária, ktorú nazýva Mama Mária. „Jednoducho sa s ňou rozprávam. A každé ráno, každý večer beriem jej obraz do ruky, pritisnem si ho k sebe a pobožkám ho. Takisto aj kríž.“ Keď sme sa jej v auguste 2016 spýtali: „Chcela by si všetko, čo nesieš, darovať Ježišovi?“ Nahlas nám odpovedala: „Áno, zaiste. Prijímam kríž. Kríž potom nesie mňa.“ A bolo počuť, že táto mierna duša to tak robí už dlho. Počas dňa je doma väčšinou bezmocne odkázaná sama na seba. Návšteva príde zriedkakedy a len prednedávnom povedala: „Môj jediný a verný priateľ je Ježiš. Jeho Srdce je plné zľutovania, inak by sa to nedalo uniesť. Sväté prijímanie a vy misionári ste pre mňa zábleskom svetla.“

Dve sestry Mária a Anna bývajú vzdialené od seba len 500 metrov, ale nevidia sa často aj vyše roka. Keďže Mária má aj poruchu reči, telefonovanie je tiež sotva možné. No vždy si navzájom cez nás posielajú „baľšoj privjet – srdečný pozdrav“.

Božie milosrdenstvo sa darúva rôznorodým spôsobom. Vychádza nám v ústrety. Obom starším ženám Márii a Anne sa dáva tak, ako to ony potrebujú a dokážu prijať, a deťom zas celkom iným spôsobom. V našom letnom tábore pre chlapcov, ktorí prevažne ešte nepristupujú k sviatostiam alebo nie sú katolíci, sme 2. augusta 2016 spolu s nimi počas hodinky Božieho milosrdenstva premýšľali o tom, ako nám Pán Ježiš vo svojej láske odpúšťa všetky hriechy, keď k nemu prideme. Okrem toho sme rozjímali nad obrazom Milosrdného Ježiša. Každý chlapec mohol potom napísať na papier svoje chyby a hriechy. Nakoniec ešte pripísali: „Ježiš, ďakujem ti za tvoje odpustenie a ďakujem, že ma aj napriek tomu miluješ.“ Každý potom zasunul tento papier do vlastnoručne vyrobenej obálky a počas spievania piesne Pane, zmiluj sa, prichádzali chlapci jeden za druhým dopredu k oltáru a pripevnili svoju obálku na veľký, na zemi ležiaci kríž. Tí menší, ktorí ešte nevedeli písať, pošepkali P. Jánovi Svoradovi v presbytériu svoje chyby a hriechy do ucha. Táto prosba o odpustenie zo strany týchto živých chlapcov síce nebola sviatostná sponď, ale predsa to všetci zobrali vážne.

Skryté osudy

Od roku 2003, keď bolo zriadené Arcibiskupstvo Najsvätejšej Panny Márie v Astane, v novom hlavnom meste Kazachstanu, tu pôsobia naše misionárky sr. Madeleine a sr. Notburga.

Celých 13 rokov sú v tejto rýchlo rastúcej metropole denne konfrontované s dvoma protikladnými svetmi:

na jednej strane s bohatstvom a luxusom, aký poznáme aj v iných krajinách, a na druhej strane s chudobou, ktorá je odkázaná na materiálnu,

ale i duchovnú pomoc. Sr. Madeleine nám podala svedectvo o spoločnej misii sestier.

*P*ri našej dennej práci v arcibiskupskej kúrii a v kancelárii Konferencie biskupov Kazachstanu sa stretávame aj s chudobnými a žobrákmi. Záleží nám na tom, aby sme im okrem almužny vždy darovali aj trochu času a prehodili s nimi zopár milých slov. To jednoducho patrí k nášmu všednému dňu v misii a nie je na tom nič mimoriadne, veď veľa ľudí dobrej vôle to robí podobne. Aj preto by sme si nikdy nepomysleli, že raz budeme rozprávať o našom priateľstve so starenkou Alexandrou z Alexandrovky. Skôr ako začneme, chceli by sme sa s vami podeliť o jeden zážitok, ktorý sa týka nášho arcibiskupa Tomáša Petu, ktorý ako dobrý pastier hľadá svoje ovečky, dokonca i tie, ktoré sú „z iného ovčince“. To sme mohli zažiť aj nedávno.

Keď jedna z nás po skončení poklony opustila katedrálu, pred vchodom stála jedna uplakaná Kazaška, pravdepodobne moslimka. Na otázku „*Čo máte na srdci?*“ zdráhavo odpovedala: „*Moja dcéra má ťažkú pľúcnu chorobu a nutne by potrebovala špeciálne ošetrovanie v zahraničí. Už som písala na mnohé miesta a hľadala pomoc. Nikto mi neodpovedal. Ale veď je to moje dieťa! Nemôžem sa predsa nečinne prizerať, ako moja dcéra zomiera!*“ S týmito slovami podala sestre list. Náš arcibiskup si ho prečítal hneď, ako sa vrátil z pastoračnej cesty. Zatelefonoval tejto žene a zistil, že jej dcéra medzičasom zomrela. Čoskoro nato navštívil arcibiskup Peta s P. Lucjanom túto prekvapenú Kazašku v jej dome, asi 60 km od hlavného mesta, a dlho sa s ňou rozprával. Utešili smútiacu matku a ona im pohostinne ponúkla kazašské národné jedlo. Predovšetkým sa ale tejto vďačnej prosebníčky dotklo to, že si katolícki kňazi dali tú námahu, že reagovali na jej list a dokonca ju osobne navštívili, hoci je iného vierovyznania. Taký súcit nečakala.

Keďže počúvanie, poskytnutie útechy a prejavy lásky si vyžadujú čas, stojí každý misionár občas pred ťažkou úlohou: Rozhodnem sa, že sa za plačúcu osobu, ktorú vidím v kostole, v tichosti pomodlím a bez slova prejdem okolo nej, alebo si k nej prisadnem a s trpezlivosťou si ju vypočujem, nechám ju, aby si vyliala srdce, a pomôžem jej aj navonok? Obidve rozhodnutia sú správne, závisí to vždy od konkrétnej situácie.

*N*asledujúca udalosť sa odohrala raz na jar pred šiestimi rokmi pri nákupoch. Pred jedným obchodom ku mne prosebne vystierala ruku relatívne čisto oblečená starenka, ktorá vôbec nevyzerala ako žobráčka. Mala som trochu času, a tak som tejto statnej žene nielenže dala almužnu, ale posadila som sa vedľa nej a spýtala sa jej, aká núdza ju sem priviedla. Alexandra mi hneď začala rozprávať, ako jej minulé zimu vybuchol sporák a zhorela celá strecha. Stará žena bola prinútená mesiace bývať v primitívnej maštali vedľa domu so svojou vnučkou, ktorá čakala dieťa, s jej manže-

lom a dvoma malými deťmi. Naplnil ma súcit a slúbila som jej, že na druhý deň ráno opäť prídem. A tak som ráno na druhý deň naložila do auta najpotrebnejšie potraviny, niekoľko vecí z charity a nakoniec spred obchodu aj úbohú starenkú: „Teraz vás rada odveziem domov,“ obrátila som sa na ňu, netušiac, že naša cesta sa skončí mimo mesta, v odľahlej stepnej dedinke Alexandrovka, vzdialenej od Astany takmer 30 km. Cestou mi žobráčka rozprávala o svojom živote. Kedysi bola pomerne majetná, avšak po manželovej náhlej smrti a po ničivom požari sa dostala na mizinu a svojej vnučke musela povedať: „Nataša, teraz mi nezostáva iné, len prosiť ľudí o pomoc. Pôjdem žobrať!“ – „Len to nie, je to poníženie! Veď ťa poznajú!“ zvolala vnučka pobúrene. Stará žena však pokojne odpovedala: „Dieťa moje, za žobranie sa nemusíme hanbiť. Hanbiť by sme sa museli za to, keby sme chodili kradnúť.“

V Alexandrovke som na vlastné oči videla biedu tejto rodiny, ktorá žila v tých najúbohejších podmienkach – v dvoch malých miestnostiach domu v dezolátnom stave. „Horšie ako u nás doma v maštali!“ pomyslela som si. Alexandrine pravnúčatá nemali poriadne oblečenie a ich rodičia boli bez práce, no aj tak ma priateľsky pozvali na šálku čaju. A hoci je ruská pohostinnosť veľmi prislovečná, okrem čaju sa skutočne nič iné nepodávalo. Nemali ani len trochu cukru! Odvtedy som Alexandru a jej rodinu občas navštívila; sama alebo so sprievodom. Rodine sme priniesli potraviny, oblečenie, lieky.

*D*obrosrdečná babička, ktorá i naďalej chodila pre rodinu a na opravu strechy žobrať, mi tak často ďakovala, až som jej raz musela povedať: „Je to Boh, kto vám dáva tieto dary. My odovzdávame ďalej iba to, čo nám Božia prozreteľnosť dáva prostredníctvom našich dobrodinčov.“

*S*eš rokov sme sa starali o moju milú priateľku Alexandru, keď mi zrazu jej dcéra Larisa oznámila: „Mama sa má zle. Čaká už len na vás.“

Na druhý deň poobede som našla smrteľne chorú Alexandru, ako hlboko sklonená sedí za kuchynským stolom. Takto čakala bez pohybu od šiestej rána; poumývaná, čisto oblečená. Láskyplne som ju pohladila po hlave a dlho sme sa na seba mlčky pozerali. Bolo mi jasné: „Toto je naša posledná rozlúčka.“ V očiach ženy som videla neopísateľnú vďačnosť. Ešte v tú noc zomrela. Peniaze na zorganizovanie pohrebu sme získali od priateľov. Bolo treba zaplatiť pohrebnú službu, náhrobný kríž, kvety... V dedine totiž nebol ani kostol, ani kňaz. Na pohrebe bola okrem nás už iba Alexandrina rodina – jej dcéra, vnučka a dvaja starší pravnuci. Možno práve preto sa ruženec Božieho milosrdenstva, ktorý sme sa pri hrobe modlili, všetkých tak hlboko dotkol.

Títo jednoduchí ľudia aj bez vysvetlenia pochopili, že táto modlitba bola pre zosnulú tou najväčšou pomocou na druhom svete.

Bola to pre nás veľká radosť, že sme Alexandrinej rodine mohli priniesť Boha. Všetku duchovnú potravu prijímali s otvoreným srdcom. Nielen duchovnú literatúru, ale aj vyučovanie katechizmu. Už čoskoro prejavila jej vnučka Nataša záujem o krst svojich detí. Keď sme Alexandre priniesli z charity veľký vyšívaný nástenný koberec s vyobrazením Panny Márie s Dieťaťom, s hrdosťou si ho zavesila nad posteľ a často sa s Ježišom a Máriou rozprávala. Nám sa raz zverila: „Teraz sa modlím každý deň.“

*Otče na nebesiach, ako sladké je vedieť, že ty si môj Otec a ja som tvoje dieťa!
Najmä keď sa nebo mojej duše zamračí a môj kríž je ťažší, cítim, že musím stále opakovať:*

Otče, verím v tvoju lásku ku mne!

Áno, verím, že ty si môj Otec v každom okamihu môjho života a ja som tvoje dieťa.

Verím, že ma miluješ nekonečnou láskou.

*Verím, že na mňa dohliadaš vo dne v noci
a že ani vlások z mojej hlavy nespadne bez tvojho dovolenia.*

*Verím, že vo svojej nekonečnej múdrosti vieš lepšie ako ja,
čo je pre mňa dobré.*

Verím, že vo svojej nekonečnej sile ma ochrániš od zla.

Verím, že vo svojej nekonečnej добрote urobíš všetko pre tých, ktorí ťa milujú.

*Nauč ma vidieť vždy tvoju lásku ako môjho sprievodcu
v každej chvíli môjho života. Nauč ma celkom sa ti odovzdať,
ako sa malé dieťa odovzdáva do náručia svojej matky.*

*Nech celý svet chváli tvoju otcovskú dobrotu
a tvoju božskú milosť!*

AMEN.

Úryvky z modlitby Matky Eugénie Ravasio (1907 – 1990),
ktorej sa zjavil nebeský Otec.
Pravosť týchto posolstiev je cirkevne potvrdená.